

Mocadors a l'arbre (dinàmica de perdó)

Dll, 4/04/2011 per Catalunya Religió

[Espai de recursos](#)

([El pou de sicar](#)) Us deixem una bona reflexió per esta quaresma...

El dia que va decidir marxar de casa, ni tan sols va dir adéu als seus. Va deixar enrere la família i tots els records que formaven part de la seva vida. Volia ser lliure. Un any després va veure que havia perdut el temps, la salut i els diners. Anava caminant perdut pels carrers solitaris d'una gran ciutat, i no deixava de pensar en els seus. A vegades li venia la idea de tornar a casa, però la descartava: no sabia si seria ben rebut, després de tant de temps d'haver marxat.

Però un dia va decidir-se a escriure una carta als de casa seva. En ella els demanava perdó i els deia que es moria de ganes per tornar a casa, però que no s'atrevia a demanar-ho, perquè no sabia com el rebrien. Al final de la carta els deia que si ells (els seus pares i germans) estaven disposats a acollir-lo, que possessin un mocador blanc penjat de l'arbre que hi havia al costat de la casa, tocant a la via del tren. Si ell veia el mocador, baixaria a l'estació i tornaria a casa. Però si el mocador no hi fos, acceptaria la decisió de la família i continuaria el seu viatge.

Durant el viatge amb tren a la seva ciutat, va estar tota l'estona pensant en l'arbre. Unes vegades se l'imaginava amb un petit mocador blanc penjat; i altres vegades també l'imaginava amb les branques buides, sense cap senyal de la seva família.

Quan el tren va passar veloç al costat de casa seva, va mirar el vell arbre... i no va poder reprimir un gest d'alegria: no hi havia només un mocador blanc lligat a una branca; tot l'arbre estava ple de mocadors, grans, petits, blancs, de colors... Com si hagués florit el perdó, un perdó total, que oblida tot, i que dóna l'oportunitat de tornar a començar...

Sabrem nosaltres donar una altra oportunitat a aquells que creiem que no han obrat bé amb nosaltres?

